

**ANARQUISME: LA CULTURA,
EINA DE L'ALLIBERAMENT.
PRIMAVERA 2020
CNT L'HOSPITALET**

Dia del drac, dia del llibre, dia de cultura

La Confederació Nacional del Treball de L'Hospitalet de Llobregat, la CNT, abans que comencés aquest tràngol, aquest dolor universal, havíem decidit que aquest any la nostra aportació a aquesta gran festa de la cultura, a més de l'alegre i llibresca presència als nostres carrers en primavera per difondre idees i cultura llibertàries, seria un llibret amb una petita mostra. Seria el segon volum del que volem que es converteixi en una tradició. Trigarem una mica més en compartir la festa a l'aire lliure, però no volem faltar a la cita. Enguany, amb la poesia, la sensibilitat i la cultura segrestades pels poders, que aprofiten miserablement una situació catastròfica per intentar acabar amb l'esperit crític de la ciutadania, fer-nos menors d'edat i ampliar les repressions amb l'excusa de la por, tornem a oferir-vos un tast de pensament i d'art, que esperem que us sigui grat i útil. Ens caldrà molt de consciència social i llibertària per a aquest present i aquest futur.

Bona lectura

AQUEST ANY US VOLEM PRESENTAR ALGUNES OBRES D'ART ANARQUISTES. SÓN UNA ALTRA LITERATURA, IMATGES QUE « ESCRIUEN » IDEES, QUE ENS ARRIBEN O ENS SACSEGEN EL COR. I LES HEM EMPARELLAT, PER SER EL SEU DIA AMB LA PARAULA ESCRITA, UNA OBRA D'ART EN SI MATEIXA, AMB TANT PODER DE CREACIÓ (I, MALAURADAMENT, EN MALES MANS, TAMBÉ DE DESTRUCCIÓ) QUE ES POT MESURAR, MOLTES VEGADES, PER L'OBSTINACIÓ DEL PODER EN SILENCIAR-LES.

HEM POSAT POQUES, HI HA MILERS D'ALTRES, BUSQUEU I MIREU-LES I ADMIREU-LES, « LLEGIU-LES » AMB ELS VOSTRES PROPIS ULLS I NO AMB ELS DEL QUE US EXPLIQUIN COM LES HEU DE MIRAR.

HEM ESCOLLIT OBRES QUE S'AUTOANOMENEN ANARQUISTES, ÀCRATES, LLIBERTÀRIES, PERÒ A OBRES DE TOTA LA HISTÒRIA DE L'ART S'ENSUMA I S'ENDIVINA UNA RECERCA DE LA **LLIBERTAT**.

En el temps de l'anarquia

Paul Signac, pintor paisatgista francès, va pintar «En el temps de l'Anarquia» als anys 90 del segle XIX. Mitjançant la tècnica del puntillisme, tan especial, mostra una escena, composta de moltes escenes a l'hora.

Paul Signac, anarquista, pinta el que alguns crítics han definit com una «utopia anarquista». És trist que defineixin com una utopia el mateix que els estats i governs anomenats democràtics i les seves lleis i constitucions inclouen com a drets. És trist perquè és cert. És trist pels pocs canvis en més d'un segle, ans al contrari. És trist perquè és un robatori al poble, el qual hauríem de lluitar per revertir.

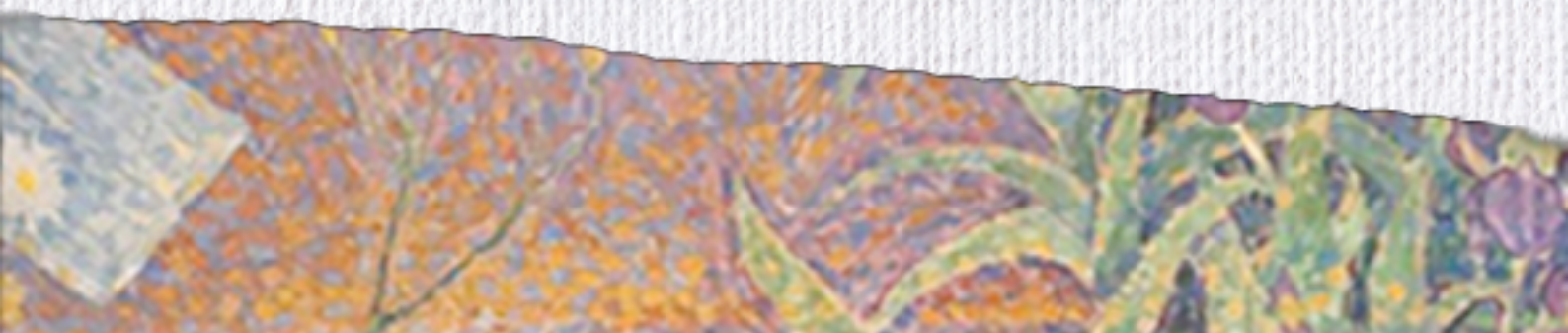
El quadre, monumental com la idea que el condueix, mostra en els seus més de quatre metres de llargària la lectura, la natura i l'ésser humà, la pintura, l'educació, l'amor... i més coses, busqueu i trobareu... harmonia. Sí, una visió anarquista del món, sí, una utopia en el nostre món, sí, un camí a seguir i uns objectius a aconseguir.

El 1897 el quadre va ser ofert al partit obrer belga, per a la Casa del Poble, i li van canviar el nom per «El temps de l'harmonia, l'edat d'or no hi és al passat, hi és al futur». Una altra tristesa, una rebaixa de objectius, com anava a un «lloc» no anarquista, es deixava clar que es deixava la tranquil·la felicitat per al futur.

Actualment es troba a l'ajuntament de la ciutat de Montreuil a França.

LA LLIBERTAT DE L'ESPERIT.
NORMA BÀSICA
PER A LA RECERCA D'UNA VIDA EN LLIBERTAT

Obra de Rene Magritte, del 1948, inscrita dins el Surrealisme personal de l'autor.

Deia Magritte que “l'art de la pintura és un art del pensament, la existència del qual posa de manifest la importància que tenen a la vida els ulls del cos humà”.

Fou expulsat del surrealistes (per part del seu amo i senyor Breton, com si algú pogués expulsar ningú del pensament o la sensibilitat) perquè va afirmar un vessant optimista d'aquest corrent artístic, posant el “plaer” al centre. Les seves imatges són sovint pertorbadores, precisament perquè a aquest plaer afegeixen la lucidesa i recullen conceptes de forma visual, per “remoure” l'esperit.

Feu servir el vostre pensament per admirar el quadre *La llibertat de l'esperit*. Per part nostra, admirem la calma i la mirada a l'infinit que mostra, nua davant el món i si mateixa... tota una visió anarquista de la llibertat de pensament.

Combinarem aquesta obra d'art amb el poema d'un altre clàssic,
el poeta i pensador Shelley que, ja entre el segle XVIII i XIX,
escrivia així:

Us oferim un fragment de los *Fragmentos*

Fragmentos de la máscara de la Anarquía

*¿Qué es la libertad?... podéis decir
Igualmente, que es la esclavitud...*

*Porqués su verdadero nombre ha crecido
hasta un eco de vosotros mismos.*

*Es trabajar para un sueldo que
sólo os permita tirar adelante en vuestros hogares
en el día a día, como en una celda,
dejando que los tiranos disfruten todos los placeres de la vida.*

*Así para ellos aceptáis la sumisión
telar y arado espada y pala,
queráis o no, os curváis
para su defensa y alimento.*

*Es ver a vuestros débiles hijos
con sus madres languideciendo y sufriendo
cuando los vientos invernales son melancólicos...
vuestros hijos están muriendo mientras hablo.*

(...)

*Es sentirse esclavos por dentro
y no tener un control firme
de la propia voluntad,
ser como a uno le hacen los demás (...)*

BAKUNIN PER FÉLIX VALLOTTON. ART NOUVEAU I ANARQUISME

Fèlix Vallotton va néixer a Lausana el 1865. Va marxar a París, a estudiar a la famosa escola d'art Académie Julian. I va començar a exposar el 1885. Fou un artista intel·lectual i inquiet -com l'època que li tocà de viure-. Els seus gravats i xilografies són una magnífica mostra d'Art Nouveau realçat per un realisme inquietat. En paraules de la revista Intimités: “retrats, il·lustracions literàries i escenes populars i de carrer, d'un cert primitivisme conscient, amb una atmosfera ben aconseguida, malgrat l'economia dels mitjans emprats”. El 1895 va realitzar aquest dibuix, amb el títol Anarquista i filòsof rus Mikhail Bakunin, que li era proper.

En aquest punt del nostre llibret, no hi ha una altra combinació possible que un text del mateix Bakunin. De fet, només dues frases, que sempre són útils a les treballadores i treballadors i, que en la situació actual, serà també útils mantenir-les fresques a la ment... i si no al temps.

“Atès que el treball, que és la producció de riquesa, és col·lectiu, no semblaria lògic que el gaudiment d’aquesta riquesa també hagi de ser col·lectiu?”

“El socialisme burgés és una espècie d’híbrid, localitzat entre dos mons irreconciliables, el món burgés i el món dels treballadors (...) Corromp al proletariat doblement: primer, adulterant i distorsionant els seus principis i el seu programa; segon, impregnant-lo d’esperances impossibles acompanyades d’una fe ridícula en la conversió propera de la burgesia. Així se li intenta arrossegar a la política burgesa i convertir-lo en el seu instrument”

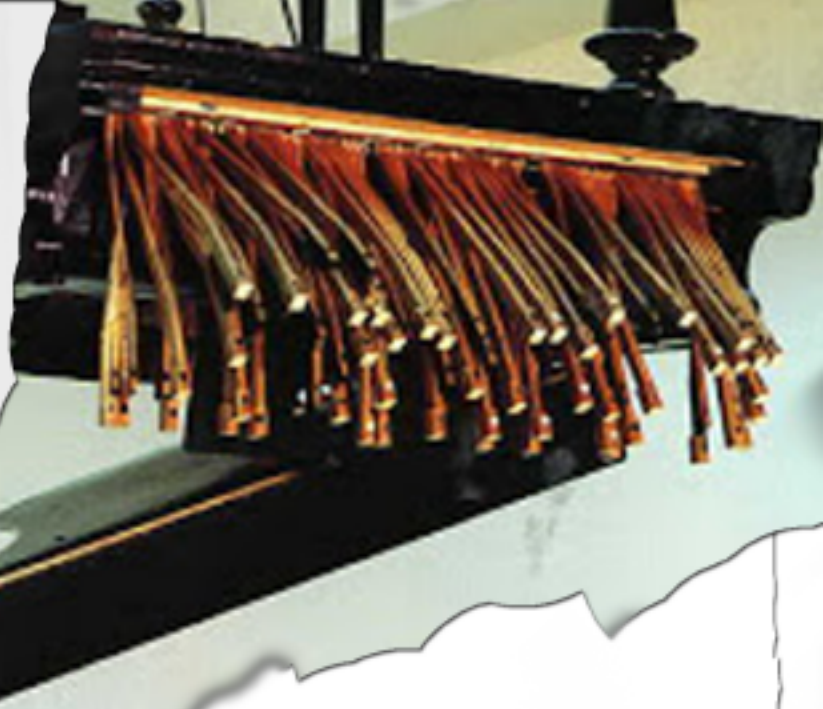

*Concert
per a
l'Anarquia.
Música
per
a una
revolució*

Una de les famoses instal·lacions artístiques de l'artista conceptual i visual alemanya Rebecca Horn, que data del 1990. Com tota obra de concepte, la lectura de l'autor es complementa amb les lectures que fem els espectadors. I, en aquest cas, la nostra s'assembla prou a la de l'artista. S'ha de capgirar tot allò establert, sobre les bases del capitalisme, la "tradició", el patriarcat, l'explotació..., per tal d'aconseguir una vida més lliure i un món més just... l'Anarquia amb música pròpia.

I afegim lletra a la música. Una entre moltes de les que inspiren lluites i sentiments de llibertària humanitat . En remembrança de la recent mort de Luis Eduardo Aute, hem triat la lletra d'una de les seves cançons, poesia.

La Belleza

*Enemigo de la guerra
Y su reverso, la medalla,
No propuse otra batalla
Que librar al corazón
De ponerse cuerpo a tierra
Bajo el peso de una historia
Que iba a alzar hasta la gloria
El poder de la razón.
Y ahora que ya no hay trincheras
El combate es la escalera
Y el que trepe a lo más alto
Pondrá a salvo su cabeza
Aunque se hunda en el asfalto
La belleza.
Míralos como reptiles,
Al acecho de la presa,
Negociando en cada mesa
Maquillajes de ocasión;
Siguen todos los railes
Que conduzcan a la cumbre
Locos, porque nos deslumbre
Su parásita ambición.*

*Antes iban de profetas
Y ahora el éxito es su meta;
Mercaderes, traficantes,
Más que nausea dan tristeza,
No rozaron ni un instante
La belleza.
Y me hablaron de futuros
fraternales, solidarios
Donde todo lo falsario acabaría en
el pilón
Y ahora que no quedan muros, ya no
somos tan iguales
Tanto vendes, tanto vales, ¡viva la
revolución!
Reivindico el espejismo de intentar
ser uno mismo
Ese viaje hacia la nada
Que consiste en la certeza
De encontrar en tu mirada
La belleza*

El funeral de l'anarquista Pinelli, la mort "accidental d'un anarquista"

Enrico Boj és un autor neodadaïsta i contracultural (veureu que la majoria de les etiquetes, TAMBÉ a l'art, les posen des de posicions centrals de poder -cultural-, que defineix allò que està més enllà com a contrari. Tot i que, molts de nosaltres ens podem definir com a contraculturals, enfront aquest concepte burgès i capitalista de l'art... una paradoxa del tot acceptable pel valor que cadascú dona a les paraules).

Dit això, Enrico Boj fou l'autor d'aquesta instal·lació el 1972, poc temps després que Giuseppe Pinelli fou "caigut" d'una finestra a Milà. Simplement, observeu la diferència entre els personatges a la dreta i esquerra de l'obra i, al centre, les mans gairebé urpes que impulsen l'home al buit.

Giuseppe Pinelli, anarquista italià, activista des del seu acostament al moviment llibertari de Milà el 1944.

El 12 de desembre de 1969 els neofeixistes duen a terme un atemptat a la Piazza Fontana de Milà (impulsats per diversos serveis secrets de països pertanyents a l'OTAN)... però l'Estat italià, a la recerca d'un boc expiatori, culpa els anarquistes. Pinelli, curiosament conegut pel seu pacifisme, és detingut il·legalment per la policia i, el 15 de desembre, després de tres dies d'interrogatoris, "cau" per la finestra del 4rt pis de la comissaria del carrer Fatebenefratelli.

Van atribuir la mort a un desmai, provocant amb una forta resposta social contra la policia i la seva actuació. Les enormes i visibles diferències entre els testimonis, les manipulacions i mentides policials al judici sobre l'atemptat (tot i que els encausats van ser declarats innocents i visualitzat el muntatge, els policies que l'havien fet i hi insistien van rebre premis i lloances... us sona de res?) van obligar a obrir una investigació sobre Pinelli, incloent l'exhumació i autòpsia del cadàver... i judici va, judici ve, el 1975 van concloure que Pinelli "havia mort d'una malaltia" (ens perdonareu si, com a mínim incloem aquí un somriure burleta).

La família continua, infatigable, la recerca de la veritat.

No per casualitat Dario Fo s'hi va inspirar per a escriure *Mort accidental d'un anarquista*, una ficció (?) que mostra les clavegueres de l'Estat en marxa contra la dissidència.

I per això, aquí va un fragment de l'obra de teatre, on el boig que "fa personatges" ens apropa als "personatges jutges":

Bertozzo

Molt graciós. La denúncia diu que t'has fet passar per psiquiatre, professor ex-adjunt a la universitat de Pàdua. Saps que pots anar a la presó per impostor?

Sospitós

En efecte, si fos un impostor assenyat... però estic boig, boig patentat. Observi el meu historial clínic: internat setze vegades, i sempre pel mateix. Tinc la mania dels personatges, es diu "histriomania", ve de histrió, que significa actor. Tinc el hobby d'interpretar papers sempre diferents. Però com el meu és el teatre-veuen / i, necessito que la meua companyia la compongui gent de veritat... que no sàpiga actuar. A més, no tinc mitjans, i no podria pagar-los. He demanat subvencions al Ministeri de Cultura, però al no tenir endolls polítics...

Bertozzo

Llavors, alguna vegada t'has fet passar per jutge?

Sospitós

No, per desgràcia no se m'ha presentat l'ocasió. Però com em agradaria... el de jutge és el millor ofici. Primer, gairebé mai no es jubilen; és més, quan un home normal, qualsevol treballador, als 55 o 60 anys està perquè ho retirin, perquè comença a estar maldestre, lent de reflexos, per al jutge, en canvi, comença el millor de la seva carrera. Un obrer després dels 50 està acabat: provoca retards, incidents, ¡cal fer-li! El miner a els 55 té silicosi... L'empleat de banca el mateix, s'equivoca en les comptes, oblida els noms dels clients... A fora, a caseta, estàs vell... Gaga! Però els jutges no, per a ells és tot el contrari, com més vells i ga ... distrets estiguin, més els trien per a càrrecs superiors, els confien llocs importants... absoluts! Tenen el poder de destruir o salvar a una persona al seu gust, i et dicten cadena perpètua com el que diu: "Demà plou " ... 50 anys per a tu ... a tu 30 ... a tu només 20 ... I a sobre són sagrats, perquè no oblidem que existeix el delictes d'injúria per parlar malament de la magistratura ... aquí i a l'Aràbia Saudita! Ah, sí, el de jutge és l'ofici, el personatge pel qual donaria el que fos per tal d'interpretar-lo, almenys un cop a la vida. El jutge de l'Audiència, del Suprem, de l'ordre superior, "Excel·lència, passi ... silenci, en peu que entra la Cort... oh, miri, se li ha caigut un os ... ¿és seu? No, impossible, no em queden!"

L'HOSPITALET

C A T A L U N Y A - B A L E A R S

*C/Montserrat, 20.
08901 L'Hospitalet de Llobregat.*

*934 48 28 55
622 121 974*

*hospitalet@cnt.es
www.cnt.es/hospitalet*